

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7922/2538

นาย ชี้เล้ง แซ่ลี้โจทก์ นาย ทองอินทร์ ลีชวนคำจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 172

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์บรรยายฟ้องขอแบ่งแยกที่ดินซึ่งโจทก์กับจำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมโดยต่างแบ่งการครอบครองที่ดินเป็นส่วนสัดมาเป็นเวลากว่า 10 ปีแล้ว โจทก์ขอแบ่งแยกที่ดินส่วนที่โจทก์ครอบครองแปลงหมายเลข 1 ทางด้านทิศตะวันออกมีเนื้อที่ประมาณ 1 ไร่ 3 งาน 10 ตารางวา ดังนี้ คำฟ้องโจทก์แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้นแล้วเป็นฟ้องที่สมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง ส่วนข้อเท็จจริงที่ว่าที่ดินพิพาททั้งสี่ด้านมีความกว้างและยาวเท่าใดและโจทก์เริ่มครอบครองตั้งแต่เมื่อใดนั้นเป็นรายละเอียดซึ่งโจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุม โจทก์จำเลยได้ร่วมลงทุนซื้อที่ดินและลงชื่อถือกรรมสิทธิ์ร่วมกันและต่อมาได้ร่วมลงทุนปลูกบ้านในที่ดินพิพาทเพื่อทำร้านค้าแต่ในปีเดียวกันนั้นได้เลิกกิจการค้าไปตกลงกันว่าสินค้าและเครื่องมือในร้านเป็นของจำเลยบ้านและร้านค้าเป็นของโจทก์ที่ดินให้แบ่งกันโดยส่วนของโจทก์อยู่ทางด้านทิศตะวันออกตรงที่ปลูกบ้านที่ดินที่เหลือเป็นของจำเลยสำหรับหนี้สินที่มีต่อธนาคารให้จำเลยรับผิดชอบ 20,000 บาทจำนวนเงินที่เหลือโจทก์เป็นผู้รับผิดชอบหลังจากนั้นโจทก์ได้ครอบครองที่ดินพิพาทเป็นส่วนสัดของตนแล้วโจทก์จึงมีอำนาจแบ่งแยกที่ดินในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมเพื่อไปขออนุญาตที่ดินส่วนของตนได้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์และจำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมในที่ดินโฉนดเลขที่ 13621 เนื้อที่ 2 ไร่ 2 งาน 95 ตารางวา โดยร่วมกันซื้อจากผู้มีชื่อโดยโจทก์ออกเงินมากกว่าจำเลยแล้วต่างแบ่งการครอบครองที่ดินเป็นส่วนสัด โจทก์ปลูกบ้านครอบครองอยู่ทางด้านทิศตะวันตก ทิศตะวันออกเนื้อที่ประมาณ 1 ไร่ 3 งาน 10 ตารางวา โดยความสงบและโดยเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของเกินกว่า 10 ปีแล้ว ส่วนจำเลยปลูกบ้านครอบครองอยู่ทางด้านทิศตะวันตกเนื้อที่ประมาณ 3 งาน 80 ตารางวา โจทก์มีความประสงค์จะแบ่งแยกที่ดินส่วนของโจทก์ออกจากโฉนดเดิมและให้จำเลยไปยื่นคำร้องขอแบ่งแยกที่ดินต่อเจ้าพนักงานที่ดินแล้ว แต่จำเลยเพิกเฉยขอให้พิพากษาว่าที่ดินแปลงหมายเลข 1 ตามแผนที่สังเขปท้ายฟ้องโฉนดที่ดินเลขที่ 13621 เนื้อที่ประมาณ 1 ไร่ 3 งาน 10 ตารางวา เป็นของโจทก์ ให้จำเลยส่งโฉนดและร่วมไปทำนิติกรรมแบ่งแยกที่ดินให้โจทก์ หากจำเลยไม่ไปให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาจำเลยให้การว่า โจทก์และจำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ที่ดินคนละส่วนเท่า ๆ กัน โดยโจทก์และจำเลยออกเงินซื้อที่ดินแปลงนี้เท่ากัน ที่ดินพิพาทยังไม่ได้มีการแบ่งการครอบครองเป็นส่วนสัดฟ้องโจทก์เคลือบคลุม ขอให้ยกฟ้องศาลชั้นต้นพิพากษาว่า ที่ดินโฉนดเลขที่ 13621 เฉพาะส่วนภายในเส้นสีเขียวตามแผนที่พิพาทเนื้อที่ประมาณ 1 ไร่ 3 งาน 63 ตารางวา เป็นของโจทก์ ให้จำเลยส่งมอบโฉนดที่ดินและไปทำนิติกรรมแบ่งแยกที่ดินให้แก่โจทก์ หากจำเลยไม่ไปให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ที่จำเลยฎีกาว่า ตามคำฟ้องโจทก์บรรยายว่า

โจทก์ครอบครองที่ดินพิพาทเกินกว่า 10 ปีแล้ว แต่ไม่ได้ระบุว่าเริ่มครอบครองปรปักษ์ตั้งแต่เมื่อไร อันเป็นข้อสำคัญ และโจทก์ไม่ได้บรรยายที่ดินทั้งสี่ด้านมีความกว้างและยาวเท่าใด ฟ้องโจทก์จึงเคลือบคลุมนั้น เห็นว่า โจทก์บรรยายฟ้องขอแบ่งแยกที่ดินซึ่งโจทก์กับจำเลยเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมโดยต่างแบ่งการครอบครองที่ดินเป็นส่วนสดมาเป็นเวลากว่า 10 ปีแล้ว โจทก์ขอแบ่งแยกที่ดินส่วนที่โจทก์ครอบครองแปลงหมายเลข 1 ทางด้านทิศตะวันตก (ที่ภู่าน่าจะเป็นทิศตะวันออก) มีเนื้อที่ประมาณ 1 ไร่ 3 งาน 10 ตารางวา ดังนี้คำฟ้องโจทก์แสดงโดยแจ้งชัดซึ่งสภาพแห่งข้อหาของโจทก์และคำขอบังคับทั้งข้ออ้างที่อาศัยเป็นหลักแห่งข้อหาเช่นว่านั้นแล้ว เป็นฟ้องที่สมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 172 วรรคสอง ส่วนข้อเท็จจริงที่ว่าที่ดินพิพาททั้งสี่ด้านมีความกว้างและยาวเท่าใดและโจทก์เริ่มครอบครองตั้งแต่เมื่อใดนั้น เป็นรายละเอียดซึ่งโจทก์สามารถนำสืบในชั้นพิจารณาได้ ฟ้องโจทก์จึงไม่เคลือบคลุมปัญหาต่อไปตามฎีกาของจำเลยมีว่า โจทก์มีสิทธิในที่ดินพิพาทเพียงใด ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันรับฟังได้ว่าโจทก์กับจำเลยเป็นพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน เมื่อปี 2514 โจทก์กับจำเลยได้ร่วมลงทุนซื้อที่ดินโฉนดที่ 13621 ตำบลโพธารามอำเภอโพธาราม จังหวัดราชบุรี โดยลงชื่อถือกรรมสิทธิ์ร่วมกัน จากนั้นปี 2515 ได้ร่วมลงทุนปลูกบ้านเลขที่ 1140/4 ในที่ดินพิพาทเพื่อทำร้านค้าใช้ชื่อว่า ร้านทองอินทร์พัฒนา แต่ในปีเดียวกันนั้นได้เลิกกิจการค้าไป ข้อเท็จจริงต่อไปเกี่ยวกับการที่โจทก์ครอบครองที่ดินพิพาทนั้น ศาลฎีกาน่าเชื่อว่าโจทก์กับจำเลยต้องตกลงแบ่งแยกทรัพย์สินกันโดยเด็ดขาดแล้ว พยานหลักฐานของโจทก์มีน้ำหนักดีกว่าพยานหลักฐานของจำเลย ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าโจทก์ได้ครอบครองที่ดินพิพาทเป็นส่วนสดของตนแล้ว จึงมีอำนาจแบ่งแยกที่ดินในฐานะเจ้าของกรรมสิทธิ์รวมเพื่อไปขออนุญาตโฉนดที่ดินส่วนของตนได้ ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้จำเลยแบ่งที่ดินให้โจทก์ 1 ไร่ 3 งาน 63 ตารางวา ซึ่งเกินกว่าที่โจทก์ขอไป 53 ตารางวา เป็นการพิพากษาเกินกว่าคำขอนั้นเห็นว่า ตามคำฟ้องโจทก์ระบุเนื้อที่ดินพิพาทโดยประมาณ เมื่อได้มีการทำแผนที่พิพาทตามเอกสารหมายเลข จ.14 ซึ่งโจทก์กับจำเลยก็รับรองความถูกต้องของแผนที่พิพาทดังกล่าว เนื้อที่ดินจึงต้องถือตามที่ปรากฏในแผนที่พิพาท และศาลล่างทั้งสองได้พิพากษาให้จำเลยแบ่งแยกที่ดินให้แก่โจทก์ตามที่ปรากฏในแผนที่พิพาทคำพิพากษาของศาลล่างทั้งสองจึงไม่เป็นการพิพากษาเกินคำขอพิพากษายิน

องค์คณะ

สุทธิ นิโครจน์ · สุชาติ ถาวรวงษ์ · สุประดิษฐ์ หุตะสิงห์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/7922/2538>